

konstante Lovgivning om Limfjordsfiskeriet er Fdg. af 1750 med Tillæg af Fdg. af 1761, thi de Principer og de Forhold, der ved disse indførtes, bestode i det Væsentligste indtil 1861. Loven af 1857 kan kun betragtes som en Revision af Fdg. af 1750, og først 1867 forlod man aldeles de Principer, som da havde bestaaet over et Aarhundrede, nemlig de for Inglen, fredede Bunde for smaamaakede Garn (Puls- og Bøtvaad), vistnok nærmest paa Grund af Regjeringens daværende Fiskerikonfalisents mindre heldige Indflydelse; thi den i Forveien nedsatte Kommission, som dog utvivlsom var noget paavirket af ham, udtalte dog som sin Overbevisning, at en tiltagten Anvendelse af smaamaakede Garn (Puls- og Bøtvaad) vilde føre til Fiskeriets fuldstændige Odelæggelse, og foreslog derfor Opretholdelse af laasede Bunde for følgende Dele af Fjorden, fra Aalborg til Grundene vest for Løgstør, Hjarbæk Bugt syd for Viskund, Rilen og Rrit Vig; men desuagtet ophævede man ved Loven af 1867 ikke alene de for de smaamaakede Aalevaadde fredede Strækninger, men tillod Brugen af disse overalt paa Fjorden i fire Maaned, een Maaned længere end før, og paa en mere opfissende Brugsmaade ved at tillade, at Vaadnet drages til Vaad. Denne Lov bestod imidlertid i sin fulde Udstrækning ikke længere end til 25de Marts 1872, da det ved denne paa hele Strækningen fra Løgstør til Hals og den Del af Fjorden, der ligger syd for Viskund, bestemtes, at Brugen af Aalevaad indskrænkedes til lidt over tre Maaned. Som det synes af de indkomne Beretninger, har Loven af 1867 haft en mindre heldig Indflydelse paa Fiskeriet, jvf. Bilag 2.

Uagtet Udvalget maa erkjende, at Loven af 1857 var en for Fiskeriet heldig Lov, og paa hvilken de foreslaede Bestemmelser væsentlig ere byggede, tør man dog ikke nu tilraade at foretage større Forandringer fra de ved Loven af 1867 indførte Forhold dog mener man at burde anbefale, at enkelte Dele af Fjorden fredes for det smaamaakede Aalevaad Aaret rundt, særlig for Ingelens Skuld; derimod tør man ikke anbefale at forandre de nugældende Bestemmelser, at Vaad drages til Vaad, da det er utvivlsomt, at denne Brugsmaade giver forholdsvis det bedste Udbytte, og selv om det kunde godtgøres, at denne var mindre heldig for Fjordbunden, ses dog ikke rettere, end at, da Østerskrabere tillades, kan Snurre- eller Anker-vaad for Fredning af Plantevægt og mindre Dyreliv ikke konsekvent forbydes.

De øvrige af Udvalget foreslaede Ændringer ere uden principiel Betydning og skal saaledes kun bemærkes, at man har anset det for rigtigt, at det udtrykkeligt bliver udtalt, at Sildebundsgarns Besættelse efter den ældre Heltebundsgarnsform, som nu bruges i den vestre Del af Limfjorden og af Fiskerne paa flere Steder anses for den heldigste, ligesom hidtil maa finde Sted.

Udvalget har ikke anset det for rigtigt at beholde et Raabud, at Aale- og Sildevaad skal have 12 Ales Dybde i Armarnet, da det aldeles ingen Betydning har for Fredning paa de mindre dybe Bunde, da de med den Dybde alligevel kunne bruges paa Bunde, hvor en Vaad kan flyde, indtil kun 1½ Ales Dybde; det er kun Mastestørvælsene i de forskellige Længder af Garnet, der er bestemte, om det er mer eller mindre ødelæggende for Ingel. Forbud mod Besæiling af laasede Bunde med Aalevaad og Opstilling af disse til Lørring ved Bredderne, er en Konsekvens af Principet af fredede Bunde for Kontrollens Skyld, uagtet de foreslaede Bestemmelser for Fiskerne ere langt mindre generende, end efter Loven af 1857, vilde det være ubilligt for de indenfor og omkring de laasede Bunde boende Aalevaadsfiskere at maatte nødes til at føre deres Vaad over Land og anskaffe sig Lørraplader udenfor de laasede Bunde; derfor foreslaas Lempelser i Forslaget. Da Klumpstang indførtes ved Loven af 1867, har man ikke fundet den saa skadelig, at der nu skulde være Anledning til helt at forbyde den, men foreslaar den bibeholdt i samme Omfang som hidtil. Ændringer foreslaas til dette Kapitel efter den her udtalte Opfattelse.

Til Kapitel 4.

Til dette Kapitel skal Udvalget bemærke, at uagtet der i Aarhundreder har bestaaet en detaljeret Lovgivning for Limfjordsfiskeriet, findes for Fiskeriet i de øvrige Fjorde ingen nærmere Bestemmelser end som de almengældende for Søterritoriet, skjøndt det vist maa erkjendes, at det for de Flestes Bødkommende kan være ligesaa nødvendig saavel for Fiskeriets Udvikling som Bevarelse, at der kunde gives nærmere bestemte Regler for Fiskeriets Brug.

Kommissionen af 1850 udtalte saaledes, at Lovgivningen for Limfjorden passende kunde overføres paa de øvrige Fjorde, uden nærmere at bestemme, paa hvilken Maade det skulde ske, og Regjeringsforlaget af 1867 omfattede ogsaa disse, men dette gav de stedlige kommunale Myndigheder Indflydelse paa Affattelsen af Regulatoriver ved Ordningen af Fiskeriets Brug. Den sidste i 1873 nedsatte Kommission har tiltraadt samme Princip, og som Regjeringen har taget tilfølgende ved det forelagte Forslag. Skjøndt nu hverken de stedlige kommunale Myndigheder eller Fiskerne ved Limfjorden have mindste Indflydelse paa, hvad Lovgivningsmagten bestemmer om dette Fiskevaad, saa maa det dog erkjendes for utvivlsomt rigtigt, da Forholdene paa de forskellige Steder og i de forskellige Fjorde kan være meget forskellige, at de særlig i Fiskeriet Interesserede faae Indflydelse paa Ordningen af dette, og derfor gaar man et Skridt videre end foreslaaet og tillader de stedlige